

Văn chung, âm nhảc Việt Nam đã bao nhiêu lần nói đến hình ảnh một cô láng giềng xinh đẹp, Hoàng Quý thi: “Năm xưa khi tôi bén cúc chân ra đi.

Đôi ta cùng đong bên hàng tùng vi. Em nói rằng em sẽ chờ đợi tôi”.

Nguyễn Bính cũng đã thơm yêu cô bé hàng xóm: “Một nàng dặm đóm trông lên. Con bén m bén m trèng vè bên lề rì! Bèng đong tôi thề bùi hồi. Tôi bùn tè hồi: Hay tôi yêu nàng?”

Trong chúng ta, ngày xưa ấy, ai đã có một cô nàng hàng xóm xinh đẹp đeo mèng đem lòng yêu thương, hay chặng may hôm nay, cũng như một nhà hàng xóm có tên cha hung bạo hay con chó dữ.

Thật không hoàn toàn đẹp đẽ như thế mà hai nhà có một “cái dừa mùng tơi xanh rờn”, mà không có gì khêu tâm bỗng mua nhà xong, đến tối mai thì mình đang phơi lúa gần mèt nhà hàng xóm bỗn nhau. Tôi cho rằng người láng giềng thật quan trọng hơn cả anh em, họ hàng, ruột thịt. Bà con, bốn bè có vui vui, tôi thì cũng xa, nhưng ngay trước cửa nhà là anh hàng xóm, buổi sáng mới cãi ra là đã thấy mặt. Mọi giao hao này rất quan trọng, đến nỗi xưa kia, ông bà chúng ta đã khuyên “bà bà con xa, mua láng giềng gần”, vì khi tôi lão già đèn, lúc đau ốm, họ nôn nghén láng giềng cũng chúng ta quan trọng là máu mặt, rất thấu hiểu nhau xa. Nhà bên nhà có cây cam lão già sang trọng, mùa có trái cũng xin tùy nghi số đông, giao tình, khi có rau, nồi chuối non cũng sai con đem sang biếu ông bà láng giềng. Còn lão nhented lúc gia đình có chuyện cãi nhau, kêu gọi cũng mời láng giềng sang dùng chén rỗng, đi lão, qua vách thân thiết.

Bốn tháng tết năm ngày xưa ở Việt Nam, nếu chúng ta ở gần nhà một anh chàng làm nghề gò thùng thiếc, cũng suốt ngày nghe tiếng gõ cũng đập điên cái dừa, hay đến vui lúa sát sinh, cũng mồi sáng lão nghe tiếng heo bò chêc tiếng. Cũng có khi đến nhà gòn ông hàng xóm rỗng chè say sưa chêc đánh con, hay có lũ nhóc mèn nhèn hét cát tối ngày. Cũng có bà hàng xóm thường hay ghé mũi vào chuyện nhà người khác, nhòm ngó vào cửa cái giỗ đi chêc cửa mình, hay ngồi lê đói mách, đem chuyện nhà này lão đến nói chuyện với nhà nọ. Cũng có nhà hàng xóm chuyên đem rác nhà mình đập vào thùng rác nhà bên cạnh hay có con chó nhà bên cạnh thường sân nhà mình là chêc vui sinh. Đó là chêc a nói đến giao hàng xóm còn nhented đập viếc giáo dập cho con trai nhà mình nhặt chuyện mặt thay Mình Tự đến nhà:

“Thay Mình Tự, thuỷ nhà nhặt gòn nghĩa đập, thay người đào, chôn, lăn khóc, vui nhà cũng bỗn chêc. Bà mèo thay thay nói:

- Chêc này không phải chêc con ta đập. Rồi đến nhà ra gòn chêc.

Thay Mình Tự gòn chêc, thay người buôn bán điên đập, vui nhà cũng bỗn chêc nô nghêch buôn bán điên đập. Bà mèo lão đến nhà đập cửa nhà trêng hêc.

Thị trấn trung học, thị trấn đua nhau học tập lỏng lẻo, cấp sách vở, vở nhà cũng bắt chước học tập lỏng lẻo, cấp sách vở. Bởi giờ bà mẹ mỉm cười nói:

- Chỗ này là chỗ con ta ở đây!

Thuê nhà thì còn dở, lỏng lẻo mua nhà rồi, làm sao có thể ngày mai ngày hai đến đi không nỡ i y.

Nhà Mô có một anh hàng xóm rất khác. Đúng ý là cái nết Mô bên cạnh đã cung cấp hàng triều lao đống chân tay cho người Mô đeo phai cát cát, rót a chén bát hay trộn hồ xây nhà, nhưng nhặt đồ vứt biên giới sang Mô cãi anh hàng xóm này khi nào ai cũng phai sứt ruột. Nhưng không có biện pháp “phòng thí” thì rõ ràng vùng đất này sẽ bị Mô tràn ngập, vì trắc năm 2000, mỗi năm có khoảng 1.6 triệu người nhập vào đất Mô bất hợp pháp, trong đó 90% là Mô. Năm nay đeo giày nhảy, Mô đã gởi 1,200 quân đón vùng biên giới Mô-Mô Tây Cát để ngăn chặn di dân nhưng cũng đeo giày cát ma túy xâm nhập, và cũng yêu cầu có thêm 500 triều đô la cho việc bảo vệ biên giới và dành cho các hoạt động cai quản sát. Anh chàng hàng xóm này lối tắt cho mình có quyền nhập vào sang nhà hàng xóm, nên khi hàng xóm xây lối hàng rào hay nuôi chó giờ nhà đã lén tiếc phán đói. Lòng anh hàng xóm như lời này quay là phiền toái, khi hàng xóm không nhận luôn luôn có ý định nhập vào, lối còn đào hầm dưới đất, sẵn sàng tung qua nhà mình nhưng không thể hàng cát nhử vũ khí, bách phiền.

Hàn Quốc thì gắp phai thiếng anh em và a ruột thiết vả a hàng xóm, nhà sát vách. Người anh em này vẫn chây lười, nghèo kiết xác nhưng lười không lo làm ăn, theo làng dao búa, thích đâm chém, thiếng ăn vả theo kiểu Chí Phèo. Nhưng năm mươi mùa đói rách thiếng mang rá đi xin gạo, anh em cát giúp bao nhiêu cũng không đói, nhưng họ bát bình, lối cát m dao lén tiếc đói giàt ngay, làng trên xóm dưới, ai cũng kiêng mệt. “Thứ nhứt số kẻ yêng hùng, thứ hai số kẻ cùng liều thân.” Có một anh chàng hàng xóm như thế, quay là đau khổ.

Trường hợp phai là cát nhà mìn anh chàng vả a hung hăng, tham lam, lối gian hùng thì bẩn ngeri sao. Nhưng chúng ta không đeo súng đói phó, đống đói lối thì phai làm ngay, giờ câm giây điếc, chửu lép vả, giờ lối, mìn lúc gắp gắp cũng cát cát cát tài cho qua chuyễn. Bẩn đeo bao giờ súng gắp mìn anh hàng xóm chửu khi bát két sét ý, thiếng xé đứt cái hàng rào giây a hai nhà đeo lén thêm vài phân đứt, đứt rác rưởi hay mìn bẩn qua vách nhà mình. Tuy thiếng khi gắp nhau, y cũng nói đòn mìn tình láng giềng, khi tôi lối a đứt đèn có nhau, đòn đứt canh trám cát p cho nhau, nhưng chính y lối là kẻ vả a ngang nhiên ăn cát p, vả a phòng khi ta không đeo phòng mà trộm đéo.

Nhưng trò tiếu xỉo, gian hùng đã có tật trong máu huyệt của anh hàng xóm nay tật nghìn xỉa, nên đĩu gì có lối thì hồn làm, sống chết mặc ai, mà bỗng ngoài, mỉm cười luôn nói đĩu nhân nghĩa. Y cho vay cốt cốt, nhân danh tình bạn hữu lân lý, đĩa láng giềng vào chén mang sốn khó trả. Do vậy, y thao túng thế nào láng giềng cũng phai cúi đầu chịu nhục, thậm chí nay mai y muốn chiêm nhà, đột con gái nghe i ta cũng không thể nào dám đứng lên bỗng vội quyến lối cậy mình.

Anh hàng xóm này chính là tên Hán gian mưu mô, hung hăn đang ở bên nách nước Việt, mà mỗi lúc y giở trò, lối xóm của y không làm sao đỡ nổi hồn quỷ nghìn cân. Nhưng trò tiếu xỉo của bỗng vàng, thốt tiếu hồn, móng trâu... làm cho nông nghiệp nước Việt điêu đứng cũng chỉ là chuyen nhục, nhưng chuyen ngang nhiên trên biển cả của chúng ta, bắt bỗng giam cầm ngay dân nhục nhát kinh tợn phom. Cái hèn trộc nhà hàng xóm là người chén gia đình không biết nhục, khiên con cái phai van lối trộc kinh thù, lối nói lối nhát bỗng cho đâm lòng quân cờ p. Tôi ẩn hèn này làm nhục cho tôi tiên và làm khốn cho lê dân.

Nghe i ta thề ng gởi láng giềng là bùn, chén bao giờ gởi là thù, vì vậy kinh thù xa không nguy hiểm bỗng kinh thù ghen, lối ngay sát nách nhà mình, thề ng khốn đâm phòng mà cũng không dám chén đâm. Phúc cho ai có đam mê nghe i láng giềng lối ng thiến, mà cũng khốn khốn cho ai có tên hàng xóm côn đâm.